

Áron emlékére

Alig fél éve annak, hogy készíteni kezdtük a húszéves érettségi találkozókat. Áron szervezett a legnagyobb lelkesedéssel, okosan, gyakorlatlan. Tartalommal töltötte meg az internetes levelezőlistát, minden előkerülő osztálytárhoz volt üzenete, minden beérkező üzenetre volt legalább egy páromondatos válasza. A listán pedig pezsegni kezdett az élet, a képernyők előtt ülve, nappal és éjszaka, húsz év után ismét egymásra talált száz, a világ minden szegletébe szétszóródott ember. Előkerültek a régi emlékek, egymásra csodálkoztunk, nahát, te erre is emlékszel – tényleg, tényleg pont így történt. Áron még a zsuki kukoricaszedésbe menő személyvonat vagonjának a sorszámát is észben tartotta. Az osztályfőnöki órán pedig szinte minden hiányzó osztálytárs életének alakulásáról ő tudott beszámolni.

Egy hónappal ezelőtt ő nyitotta meg a húszéves bulit. Az ott levett videón felidézhetjük, amint tíz évvel korábban is ezt teszi. Rokonszenvesen, szeretetreméltóan, baráti érzékkel. Mindenki számára biztos volt, hogy öt év múlva is, 10 év múlva is, és 15 év múlva is szervezni fog fantasztikus osztálytalálkozókat. Mert tudtuk mindannyian, hogy Áronra lehet számítani.

Most értetlenül állunk, összezavarodva, szomorúan és tehetetlenül. Magyarázatot várunk, és nincs magyarázat. Hiszen nem vagyunk még annyira öregek, hogy egymás temetéseire kezdjünk járogatni. Áron pedig tüneményesen fiatalos maradt, és annyi cselekvő energia volt benne, mint egy érettségizőben. Egy hónappal ezelőtt még mind hiánytalanul megvoltunk...

2006. július 7-én délben kérdeztem tőle egy gyors üzenetben, hogy nem lépünk-e ki ebédszünetre. Akkor épp gyűlésben volt, közben nekem is dolgom akadt, elmentem a gép mellől, és amikor visszajöttem, akkor olvastam, hogy már elrohant Szatmárra. Másnap reggel tudtam meg, hogy sokkal messzebbre utazott, talán egy végtelenhoszú számsorral a fejében, valami arra tévedő vonatra szállt. Közben pedig itt maradt velünk, egészen közel hozzánk.

*Ama kései, tékozló remény,
az utolsó, már nem a földet lakja,
mint viharokra emelt nyárderű,
felköltözik a halálos magasba.*

(Pilinszky János)

A jóisten adjon neki csendes pihenést!

Farkas Emőd

Lélekben velünk marad

Tisztelt gyászoló gyülekezet!
Kedves Barátain!

A Magyar Újságírók Romániai Egyesülete nevében veszünk búcsút szeretett kollégánktól, barátunktól, Balló Árontól. Nehéz e szomorú percekben röviden és tömören elmondani mindazt, amit kollégánk szakmai és emberi életútja jelentett a kolozsvári magyar sajtó, és általában a romániai magyar írott és elektronikus sajtó számára. Nehéz, szinte lehetetlen, hiszen Áron közel húsz éves szakmai pályafutása nem csak újságcikkekben, rádiós- és tévés felvételekben bővelkedett, hanem kiváló szervezőmunkájára, a szakmai szervezetekben kifejtett tevékenysége pótolhatatlan őrít hagyott azok számára, akik immár nélkülük fogják e jelentős munkát tovább vinni.

A szörnyű hír megérkezése utáni napokban lapjaink visszaemlékezéseiből Áron sokféle arcával ismerkedhetett meg az újságolvasó ember, és az őt csak hírből, vagy a ritka találkozások alkalmából ismerő kollégák. Azon kollégái, akik közelről ismerték őt, azok számára is a fájdalmas felismerés erejével hatott, hogy igazából keveset tudunk egymásról, egymás gondjairól, örömeiről.

Kedves barátain!

Ma is előttem él egy évvel ezelőtti jelenet a Szabadság szerkesztőségéből, amikor a magyar újságíró-szövetség, a MÚRE egyik soron következő rendezvényére készültünk. Áronnal sorba jártuk a kollégákat, ki jönne el. Mint általában sok szerkesztőségben, a reggeltől estig tartó napi munka miatt kevés vállalkozó akadt, aki egy-egy ritka szabad hétvégéjét nem barátaival, családjával, hanem szakmai körökben kell hogy eltöltse. Ekkor mondta Áron, hogy ha egy szakmai szervezet csak annyi eredményt tudna felmutatni, hogy időről időre találkozási lehetőséget nyújt az ország különböző végein dolgozó kollégáknak, már si keres. Milyen igaz ez, tisztelt gyászoló gyülekezet. Keveset tudunk egymásról, érdemben nem ismerjük egymás munkáját, szakmai teljesítményét. A tisztavirág-életű sajtómunka a mának szól: minden nap újabb kihívás, újabb robot, újabb nekigyürkőzés a hírek világának. Alig van időnk egymásra, aki pedig az emberi és szakmai kapcsolatok szélesítésére épít, az gyógyírt szolgál, kivézet kollégáit e zsákutcából.

Nos, kedves barátain, többek között erről szólt Áron élete. Szerette a kollégákat, szeretett együtt lenni velük, szerette, ha olyan rendezvények, találkozók jönnek össze, ahol egymásra figyelhetünk. Ahol megbeszélhetjük, és a költő szavaival élve rendezhetjük közös dolgunkat. Ez Áron emberi és szakmai pályafutásának egyik legszébb oldala. A lerótt betűtengeren túl, vagy inkább azt szervesen kiegészítve erről szól egész munkássága.

Nagyon nehéz ma Árontól búcsút venni. Emberi, földi mivoltában elváltunk ugyan, lélekben azonban velünk marad: mindaz, amit közösségéért, a magyar sajtóért tett, velünk és bennünk él tovább.

Isten nyugtassa békében!

A Magyar Újságírók Romániai Egyesülete

Az anyanyelv napszámosa volt

Tisztelt gyászoló családok!
Kedves barátain!

A döbbenettel és indulattal kavardó tehetetlenség vegyes érzése vett erőt rajtunk, barátain és kollégáin, amikor a tragédiáról tudomást szereztünk. Ezekkel az érzésekkel küszködöm magam is, amikor itt állok a fiatalon eltávozott Balló Áron koporsója mellett. Nyilván, tisztában vagyok azzal, hogy az indulatokat az idő lecsillapítja, s hogy az első napok kusza gondolatainak és érzéseinek a helyét lassan tompa, egyenletes fájdalom veszi majd át, amelyet aztán szóltanul hordozunk magunkban, amíg élünk.

Az eltelt napok ehhez a lehiggadáshoz, természetesen, nem voltak elegetendők.

Több időt kell adnunk az időnek.

Ismételgetem magamban napok óta: nem így kellett volna történnie, nagyon nem így. A dolgok rendje az lett volna, ha ő mondott volna gyászbeszédet az én síromnál. Hiszen erre készültünk, ha kimondatlanul is, már szinte attól az időszaktól kezdve, hogy Áron, szerkesztőségünk fiatal tagjaként, egyetemi tanulmányait végezte. Miután az egyetemet befejezte és államvizsgáját letette, megfontoltan és sokat mérlegelve úgy döntöttünk: minden támogatást megkap a részünkről, a szerkesztőség részéről, más fiatal kollégáihoz hasonlóan, ahhoz, hogy szakmai ismereteit külföldön elmélyítse, hogy világot lásson, hogy horizontját tágítsa, s hogy ezáltal a kolozsvári magyar napilap szerkesztésére-vezetésére felkészüljön.

Így is lett. Bejárta Nyugat-Európát és az Egyesült Államokat, a világ számtalan országában megfordult, ahol hosszú hónapokon át szívta magába azt a

tudást, amelyet egyezségünk értelmében – itthonra kellett elraktározni, felhalmozni. Nem, nem siettünk el semmit. Elegendő időt adtunk az időnek. Amikor úgy éreztük, hogy már eleget láttott, tapasztalt, tanult, 1995-ben a főszerkesztő-helyettesi munka elvégzésével bíztuk meg. Hogy aztán később, 1998-ban a szerkesztőség első emberévé léptessük elő.

1990 áprilisában, 23 éves korában vált a Szabadság munkatársává, 28 évesen már főszerkesztő-helyettes, 31 esztendőskorában pedig a napilap főszerkesztője lett. A lap megadta tehát neki azt a lehetőséget, amelyet az élet nem sok fiatal embernek kínál fel ilyen korban. S Áron, tisztelettel tudóan végzett, tisztességes közösség-szervezési munkájával igyekezett ezt meghálálni. Derfús nyitottsággal végezte a napi feladatokat, mosollyal és toleranciával oldott fel sokszor kibékíthetetlennek tűnő konfliktusokat, és következetesen törekedett arra, hogy önmagát is megfontolásra, higgadtságra nevelje, arra tehát, hogy adjon elegendő időt az időnek.

Nem voltak elvakult meggyőződése, frappáns politikai megnyilvánulásai, természetét inkább a mérlegelés jellemezte, ám ugyanakkor aktorokat és faktorokat egyformán igyekezett figyelembe venni. A napilap cseppet sem könnyű taposómalomban megálta a helyét. Dolgozott, mint valamennyi kollégája, akik itt állnak a koporsója mellett – mint főszerkesztő-helyettese, mint a szerkesztőbizottsági tagok, a szerkesztők, a riporterek és a szerkesztőséget működtető gazdasági, technikai és adminisztratív munkatársak. Velünk együtt arra törekedett, hogy lapunk minél hívebben tükrözze a kolozsvári magyarság életét, a megye és tágabb régi-

ók magyarsága sorsának alakulását, és nem kevésbé azt a küzdelmet, amelyet erdélyi magyar közösségünk az elmúlt években a kisebbségi jogok kivívása, illetve a megszerzettek megtartása végett folytatott.

Igazságtalanul fiatalon, 38 évesen érte utol az újságírókat talán minden más szocio-professzionális kategóriánál jobban fenyegető halál. Most kezdődtek volna számára azok az évek, amikor higgadtan, megfontoltan kamatoztathatta volna a sok közös fáradsággal és áldozattal megszerzett tudást. Tragikus sorsa valamennyiünk számára figyelmeztetés: a szakmai és az anyagi sikerrel az élet jóval fontosabb. Több időt kell adnunk az időnek.

Erdélyi magyar újságírórsors volt az övé, még akkor is, ha az időnap előtt derékba tört. Ez a sors pedig a szolgáltság. Mert aki erre a pályára lép, szolgáltságot vállal, és nem csak kiszolgált közössége viszonylatában. Életünk utolsó pillanatáig jóval nagyobb urat szolgálunk, hiszen valamennyien az anyanyelv napszámosai vagyunk. Hogy ezt a szolgáltságot hogyan, milyen eredménnyel végezzük, azt majd az utánunk jövő fogják elemezni, mérlegelni. Ezt a sokszor hálátlannak tetsző, eredményében jószerivel egyetlen napig élő munkát, a napilapírást és -szerkesztést végezte becsülettel Balló Áron is.

Emlékét kegyelettel megőrizzük. Nyugodjék békében!

A Szabadság szerkesztősége és a Minerva Alapítvány, továbbá alapítványunk – egészségügyi okokból távol maradt – tiszteletbeli elnöke, Kányádi Sándor nevében őszinte részvétünket fejezzük ki a családnak, valamennyi gyászolóknak.

Tibori Szabó Zoltán

Az utóbbi tíz, vagy talán ennél is több évben abban a kivételes szerencsében volt részem, hogy Áronnal együtt dolgozhattam. Emberi joggal kapcsolatos ismeretekre oktattuk a kolozsvári és a londoni egyetem végzős diákjait, ugyanakkor együtt hoztuk létre az

OPEDDO-t (Romániai-Brit Emberi Jogi Oktatási Szervezet) Kolozsváron. Áron kivételes tehetséggel tudta világhosszú és érthetővé tenni a bonyolult öt-

leteket, gondolatokat. Az európai történelemről való mély ismeretei különös értéket kölcsönözött tanításainak.

Búcsú Londonból

Áron rendkívüli memóriával rendelkezett, irigylésre méltó nyelvérzéssel, bájos humorral, meleg, nagylelkű embernek ismertem. Szavakkal nem

lehet kifejezni, mennyire értékeltük mindnyájan. Távozása óriási veszteség mindazoknak, akik valaha is ismerték.

Őszinte részvétem feleségének, Maksay Katalinnak, fiának, egész családjának, amely mindig rendkívül fontos volt számára. Áron nagyon jó barát volt és rendkívüli személyiség. Mindig emlékezni fogok rá.

David Harris, London